

неРозкрита справа Говорухи. повість. Книга 3

Саша Кочубей

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

ТАЄМНИЧЕ ЗНИКНЕННЯ

Отакої. Він зник. Здимів. Іще вчора бігав у колесі, гаяв по квартирі й запихав у щокі мої шкільні шпори. А я ж навіть Євці його не встиг показати! Негідник! Залишив мені порожню клітку й надгризену цукерку на підлозі — і я одразу підняв кіпіш. Але моя рідня, здається, не особливо засмучена через те, що сталося. Сама лише реакція тата чого варта:

— Тату, Хомка щез!

— Синку, «Хомка» не щез! «Хомка» тут! — тато гладить свій живіт і облизується.

— Ти про що? — не допетраю.

— Про зернята, — пирхає тато, — А ти про що?

— Тату, які зернята? Я про нашого Хомку!

Тато дивиться на мене, мов уперше бачить. В його очах — пуста. Він замислюється і чухає голову, намагаючись пригадати хоч щось, але марно. Потім береться нюхати свій халат. Спочатку принохується, а далі тягне рукав до носа і обнюхує його особливо ретельно. Супиться і роззирається довкола — здається, він має питання до Монстра.

— Тату, зосередься, — мені вривається терпець, тож махаю руками перед його обличчям. — Хомка! Наш хом'як!

— Тиць моя радість! Хіба у нас був хом'як?

— Тату, ти приколюєшся? — не розумію: він серйозно чи жартує?

— Синку, якщо хтось і приколюється в цій квартирі, то це Монстр. Він, здається, напаскудив на мій халат!

— З тобою все зрозуміло, — махаю рукою.

Розраховувати на підтримку тата — марно. Якщо він не в курсі, що з нами живе хом'як, то про що з ним говорити? Дякую, татку, що хоч про сина пам'ятаєш. Бубоню голосно, коли заходжу до спальні

батьків. Мама, Лея і Монстр озираються на мене.

— Чую з голосу, що в когось ранок не дуже добрий, — мама тягне руку до мене.

Підходжу до неї, нахиляюся, мама пригортає до себе і цілує. Монстр і Лея валяються у ліжку з нею. Монстр ліворуч, Лея праворуч. Щойно нахиляюся, як Лея гарчить крізь зуби: вона не любить конкурентів. Загуґліть «чихуа гарчить» і погортайте фоточки. Гарантую: ви отримаєте переляк.

— Недобрий — це м'яко сказано, — бурчу.

— Лея не хоче образити тебе, — мама вигороджує це чихуашне створіння.

— Мам, я не про це, — суплюся, — Хомка щез!

— Як щез?

— Не знаю як, — розводжу руками. — Я лише знаю, що в клітці його нема.

Почувши це, Монстр підстрибує. Уже наміряється дременути, щоб знайти Хомку першим. Хапаю kota і міцно стискаю. Йому не можна до моєї кімнати. Бо якщо злочину не було, то кров неодмінно проллється. Монстр, як ви знаєте, любить котлети. А Хомка дуже схожий на котлету. Хом'яку хана, якщо цей засцика знайде його першим.

— Ти добре оглянув кімнату? Може, він заліз у рюкзак чи сховався під диваном?

— Мам, ну звісно оглянув! — обурююся, що мама має мене за маленького.

— Тоді треба йти на пошуки! — в голосі мами рішучість.

— Няу! — Монстр у захваті.

— Монстре, ми з Андрійком упораємося самі, — мама встає з ліжка і бере в мене kota. — Ми мов Шерлок Голмс і доктор Ватсон. А ти підеш до тата. Вам є про що поговорити.

— Так-так! — махаю котові «прощавай». — Не пригадую, щоб у Шерлока Голмса і доктора Ватсона був кіт-засцика. Ги-ги-ги.

У Монстра шерсть стає дибки. Певно, пригадує татів халат. Він щосили виривається, але мама тримає міцно. План такий: мама здає Монстра татові, зачиняє Лею в спальні й приходить до мене. У мене, на відміну від Монстра, настрій покращується. Мама назвала нас Шерлоком Голмсом і доктором Ватсоном! Прокручую в голові сцени з «Еноли Голмс», «Шерлока», «Еліти», «Паперового будинку». Ой! Скільки ми з Євкою детективних серіалів передивилися! Уявляю себе головним героєм одного з них! Ох, Євко, тримайся! Ти пошкодуєш, що зникла надовго! Таке пропускаєш!

— Подумай, де ти востаннє бачив його, — мама повертає мене до реальності, опинившись в моїй кімнаті. — Відтвори в пам'яті вашу останню зустріч до найменших деталей. Який у Хомки був настрій? Як він поводився?

— Е-е-е-е...

— Чи помітив ти щось дивне в його поведінці? — мама ну просто вроджений Шерлок. — Матір Божа!

Ой-ой. Ой-ой-ой! Мене так шокувало зникнення Хомки, що я забув про головне правило: мамі до кімнати вхід заборонено. Пам'ятаєте, я розповідав вам про майстерню з безладу в діда на роботі? Так от, я переніс весь безлад до своєї кімнати. У мене тут усе догори дригом.

— На місці хом'яка я б теж дременула звідси!

— Мам... — виправдовуюся і навіть трохи червонію, — Я саме збирався прибрати.

— Це ти з якого року збираєшся? — мама стає руки в боки.

— Я все приберу, чесно!

— Синку, ми не зможемо відшукати Хомку на цьому звалищі — мама-Шерлок така чистюля. — Зробімо так: ти спочатку

прибираєш, а потім ми беремося за пошуки.

— Мам, це удар нижче пояса! — протестую.

— Нічого не знаю! Може, пощастить і ти відкопаєш серед цього мотлоху хом'яка!

Мама-Шерлок дає мені шість годин на те, щоб я привів кімнату до ладу! Пробую поторгуватися, але потім здаюся. Хомка в небезпеці, тому я готовий навіть на таке. Мама йде, а я беруся розгрібати завали. От якби можна було відчинити вікно і викинути все на вулицю: торт, який я не доїв на минулорічний день народження, кактуса Васю, смердючий пазл, на який надзюрив Монстр...

— Ох... Тут роботи — непочатий край!

Піднімаю з підлоги щасливу футболку Ярмоленка, простирадло, яке слугувало мені костюмом на Геловін, санчата, ногу робота... Одному Святому Миколаю відомо, куди подівся весь робот. Певно, я повадився дуже погано, якщо під подушку він приніс мені тільки ногу.

А це що?

Відколупую від підлоги альбомні аркуші. Вони прилипли через засохлу фарбу. Бр-р-р... Червоний колір на вигляд мов кров'яка. Піднімаю підручники, фігурки, Лего і комікси. Знаходжу татів піджак... І де він узявся у мене в кімнаті? Може, Лея приволокла? Про всяк випадок зазираю в кишені. В одній знаходжу погризену морквину. Піднімаю з підлоги Ого! Може, це речовий доказ? Нишпорю по всіх кишнях у надії знайти самого хом'яка, але марно.

— Мам! Готово... — виповзаю в коридор знесилений і ледь живий.

— Оце інша справа! — мама-Шерлок оглядає чисту кімнату.

Ми ретельно вивчаємо кожен куточок, зазираємо в кожну дірку. Мама інспектує шафу і шафки. Знаходить мою шухляду з їстівними запасами. Точніше тим, що від них залишилося: пакетики від

чипсів, крекерів, сухариків і пляшки з-під кока-коли. Демонструє свій щонайсудовіший вираз обличчя. У відповідь зиркаю на неї, мов Хомка на Монстра. Знаю, що мені не можна таке їсти, але нічого з собою не вдію.

— Це Хомка все знищив чи ти? — мама показує на порожній пакет від чипсів.

— Е-е-е... Я.

— Значить, його в кімнаті нема, — мама-Шерлок виносить вердикт. — Інакше ми б знайшли його в шухляді з їжею.

— Але ж він не міг крізь землю провалитися?!

— Крізь землю не міг...

— І що нам робити? — я розгублений і засмучений.

— Мені дуже шкода, Андрійку, — мама розводить руками. — Ми перерили все. Залишається чекати.

Мама говорить це так, мов Хомка вже помер. Ще й підходить і плескає мене по плечу. Вдруге. Це насторожує. Але я відмовляюся чекати склавши руки. Я не здамся. Шукатиму Хомку доти, доки не знайду! Батьківська спальня, вітальня, кухня, балкон, туалет — він може бути де завгодно!

...

Далі — у повній книжці «неРозкрита справа Говорухи. повість. Книга 3».

nashaknyga.com.ua